

[Lis Starcke]

er enige i, og det er, at de lange afhøringer med det formål at få en tilståelse ikke bør finde sted, og ligeså, at der bør være seks timers sammenhængende hvile om natten.

Angående det sidste lovforslag, lovforslag nr. L 24, lovforslaget om sanktioner imod tilsidesættelse af retsgarantier, er det selvfølgelig udmærket, at man kan placere en politimand, som har forset sig, et andet sted, sådan som fru Ebba Strange havde opfattet dette lovforslag, men jeg synes alligevel ikke, det er udformet på nogen særlig heldig måde. Det siger, at fritagelse for tjeneste er på sin plads i visse situationer; ja men det er da også noget, der sker i dag, hvis man opdager, at en politimand har forset sig. Selvfølgelig bliver han da fritaget for tjenesten.

Så vil jeg gerne lige slutte med at sige, at jeg synes, hr. Wilhjelm i sin kronik i Berlingske Tidende i går sætter retssikkerheden og de demokratiske frihedsrettigheder op imod hinanden, når han siger, at der altid er tale om en afvejning af de to hensyn mod hinanden. Sådan opfatter jeg det ikke. Jeg mener, at vi med den større retssikkerhed også har større chance for at bevare vore demokratiske frihedsrettigheder.

Angående påstanden om, at politiets ledelse ønsker større beføjelser og skærpede metoder, vil jeg gerne sige, at jeg mener, dette ønske skyldes, at de føler sig trængt i øjeblikket, og det er dels på grund af holdningen, der, som jeg før beskrev, er blevet mere voldelig, dels fordi de selvfølgelig også er blevet ramt af sparesituationen. Der kan derfor være grund til, at politiet styrkes, sådan som jeg også har indtryk af at man har gjort det her i København. Jeg mener, at dette, at man ser uniformeret politi på gaderne, også er noget af det, som vil afværge nogle af ulykkerne.

Endelig vil jeg slutte med at sige, at det, retsforbundet finder vigtigst, er, at den politimæssige uddannelse bliver så god som mulig, og at man sikrer sig, at det politimæssige mandskab er modent nok til at varetage de stadig voksende krav, for disse store krav kan man ikke uden videre se bort fra.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg kan forstå, at hr. Bernhard Baunsgaard bygger sine oplysninger om, at man tager skade af isolation efter kort tid, på

overlæge Finn Jørgensens udtalelser. Jeg mener, at hr. Bernhard Baunsgaard samtidig burde have nævnt retslægerådets udtalelser, hvor man ikke er enig med Finn Jørgensen ud fra den litteratur m.v., der foreligger på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Wilhjelm (VS):

Hr. Knud Lind har ganske ret i den konstatering, at der er en klart forskellig opfattelse mellem overlæge Finn Jørgensen og retslægerådet, men dér er det for mig at se belastende for retslægerådets opfattelse, at den ikke overhovedet understøttes med henvisning til ét eneste videnskabeligt arbejde; der er ikke nævnt én reference, mens Finn Jørgensen omhyggeligt har gjort rede for alt det materiale, alle de undersøgelser, han bygger på. Det er den første ting.

Den anden ting, som vi også har redegjort for i bemærkningerne, er, at grundlaget for retslægerådets udtalelse var en fremstilling fra justitsministeriet af, hvad isolation består i, og det var den rene svir: det var med et personale, der havde tid til, jeg tror, der stod 18 kontakter daglig, hvor man havde tid til at snakke med den pågældende, hvis man følte, at han havde et behov, osv. Altså en ud og ind ad dørene og en opfattelse af isolationsproblemet, som er helt anderledes end hos de forsvarsadvokater, klienter og læger, som har sat sig ind i tingene. Derfor synes jeg, der er grund til at lægge anderledes vægt på Finn Jørgensens responsum end på retslægerådets.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Naturligvis kan man støtte sig på den ene eller anden, men for at man ikke skal tro, at jeg er helt ude i den kolde sne med hensyn til min vurdering, finder jeg det dog rigtigt at citere følgende fra retslægerådets udtalelse:

»Rådet er bekendt med enkelttilfælde, hvor fanger, herunder isolationsfanger, har reageret med symptomer, som kan henføre de pågældendes tilstand til de af overlæge Finn Jørgensen omtalte syndromer, ...«

Retslægerådet tør altså ikke tage fuldstændig afstand fra det og kan ud fra menneskelige og etiske synspunkter »tilslutte sig ønsket